

Kedves Olvasóm!

Ahogy már a múlt alkalommal megírtam, 2012. augusztus 20-án születtem. Nagycsaládba érkeztünk 4 testvéremmel. Több rokon is alig várta már megérkezésünket. Családfámról kell ejtsek néhány szót, hiszen értelmiségi szülők gyereke vagyok, ami nagymértékben befolyásolta életem alakulását.

Anyukámat Majaligeti Égernek hívták, de a hétköznapiakban a Tüske nevet vette fel. Két foglalkozást is űzött, terápiás s vadászkutyaként is tevékenykedett. Apám, aki a Döme nevet kapta, távol élt a családtól, de mentőkutyaként öregbítette a labradorok hírnevét. Büszkén állíthatom, hogy testvéreim közül kiemelkedtem azzal, hogy én voltam a legjobb gyerek. Ha most bárki azt várja tőlem, hogy valami nagy csínytevésekről fogok beszámolni, akkor csalódást kell okozzak. Mindig mintagyerek voltam, ha nem hiszitek, járjatok utána!

3 testvérem viszonylag korán kirepült a családi fészekből, ketten maradtunk lánytestvéremmel Gaillel. Hmmm... neki aztán mindig a turpisságokon járt az esze, de én soha nem követtem őt, én Tüske anyám támasza voltam. Egyszem fiacskája voltam neki, hisz két fiútestvérem máshol kereste a boldogulását. Nagyon jól megértettük egymást, mindenben a segítségére voltam, s nagyon sokat tanultam tőle. Ha hívott, hogy menjünk meg gazdinkat mire hazatér, én készséggel csatlakoztam hozzá, ugyanis mindig szerettem „nagy meglepetéseket” okozni másoknak. Volt olyan, hogy mire hazatért az akkori gazdim, aki később kiképzőm is lett, szóval tudtuk, hogy mennyire fáradt a sok munka után, így úgy gondoltuk, hogy beszédjük a megszáradt ruhákat ... Tehetek én róla, hogy közben felborult a szárító s az összes tiszta ruha a földön landolt? A szándék a fontos nem? Virággal is akartunk kedveskedni neki, így míg nem volt otthon, kertjének összes gyönyörű virágát leszedtük számára.

Azt hiszitek, hogy örömmel fogadta? Áh, dehogya! Nagyon nehéz rajtatok, embereken kiigazodni néha, hogy mikor mit fogadtok lelkesen, mit pedig nem. Segíteni akartunk abban is, hogy kiválogatjuk a krumplit mert úgy ítéltük meg, hogy sok rossz volt már közte. Belopóztunk a kamrába miután ügyesen kinyitottuk az ajtót, s szépen kiszedtük a számotokra ehetetlen krumplikat. Az igaz ugyan, hogy mi azt nem tudtuk megemészteni, de azt még sem vettük volna a szívünkre, hogy a kukába kerüljenek, így feláldoztuk magunkat, s megettük annak érdekében, hogy biztosan ne vesszenek kárba. Erre több alkalommal is szükség volt mert gazdink ideje nagyon kevés volt még ezzel is foglalkozni. Minden ősszel imádtuk a körtét enni, de csak azokat, amik leestek a földre, s nyomottak voltak, azt ember már úgysem enné meg. Imádtam labdázni, a földön fetrengeni, végigdörzsölni a ház falát. Ezekben is Tüske anyura ütöttem, mert nekem mindig Ő volt a példaképem.

Ahogy már fentebb írtam Gail sokkal rafkósabb volt. Jó ötletei voltak, csak a megvalósítás során nem úgy sülték el a dolgok ahogyan az elvárható lett volna. Ilyen volt pl. amikor úgy gondolta, hogy gazdink cipőjére mintákat kellene rágni. Szerintem egész szép lett, csak aztán annyira megtetszett Gailnek, hogy addig csináltatta míg használhatatlanná nem vált.

A mamánk azt mondta nekünk, hogy ne siessük el a pályaválasztást, ráérünk kigondolni, hogy mivel is szeretnénk foglalkozni a jövőben. Éppen ezért nagyon sokszor tartottam vele, s figyeltem, hogy mit csinál. Gailnek egyből megtetszett a terápiázás, de én más valamire vágytam. Pontosan csak 3 éves koromban körvonalazódott, hogy mit is képzelek el magamnak a jövőre nézve. Utazni nagyon szerettem, ismeretlen helyeket feltérképezni. Úszni is imádtam, de valahogy mégsem akartam vízimentő lenni. Valami különlegeset akartam csinálni, hogy mindenki büszke legyen rám. Kiképző gazdim akkor tett egy javaslatot, ha már úgy is nagy öröm nekem úton lenni, figyelni az embereket, a városi forgalmat, a vidéki nyüzsgést, miért nem leszek vakvezetőkutya? No, olyat még nem is hallottam, hogy az mit is jelent pontosan, mi is lenne az én feladatom?

Kísérni valakit valahová, vigyázni rá, hogy ne essen el az étterem lépcsőjében, ne menjen neki egy zöldséges standnak, megmutatni neki, hogy hol van a cukrászda, bolt, pékség, állateledeles? Úgy gondoltam, hogy igen, ez a nekem való feladat! Minden szempontból alkalmasnak gondoltam magam erre a küldetésre. Kitörő örömmel fogadtam a kezdeményezést, elképzeltem, hogy új gazdimmal bejárom majd a világot, eljutunk a tengerhez, messzi Földrészekre. Egy dolog bántott csak, hogy tudtam, hogy el kell váljak Tüske anyámtól, de azzal vigasztalt, hogy majd többször is meglátogat, s mindig fogunk tudni egymásról. Ez így is történt.

Zárszóként most kedves labrador társaimhoz szólnék! Az igaz, hogy mi annyira okosak vagyunk, hogy 1 éves korunktól már kiképezhetőek vagyunk, bármilyen feladatra legyen az terápia, segítség hallássérülteknek, mozgássérülteknek stb, de egy a lényeg, ne siessétek el a választást, nem szabad elkapkodni semmit, élvezzék ki a felhőtlen gyerekkort, mert lesz alkalmatok a hosszú évek alatt megmutatni mindazt ami bennetek rejlik, amivel kitűntök a többiek közül!

[#grafitblog](#)

